

Dels temps que vivim, i sobretot en aquesta temporada de comicis, una de les coses que més em preocupen i, sobre tot, més em molesten no és ja que guanye un partit o un altre (que també), sinó tenir contínuament, entre els companys de feina, en la carnisseria, en les xarrades al carrer, fins i tot en la família, la sensació de què parlar de política és una cosa molt íntima, privada, i que si finalment goses parlar-ne, el teu discurs ha de ser sempre administrat cautament, discretament, amb prudència, sense revol, com si la ideologia s'estigués igualant al sexe, a la merda o a les discussions de parella. Públicament t'has d'expressar amb moderació, amb diplomàcia, quan no directament escollir l'autocensura, la repressió, el silenci, la puta espiral.

Aquesta reducció de la política dins dels límits d'una privacitat profilàctica, higiènica, asèptica, és tot un símptoma de la salut pública d'aquesta part d'europa: qualsevol paraula més alta que un altra és considerada un radicalisme, un extremisme, fora de to, quan simplement és: pensar diferent. Evidentment, la democràcia no és votar cada quatre anys, la democràcia és sobre tot diàleg en llibertat, i això comença a patir-ho la gent, per molt que els mitjans de comunicació vullguen demostrar-nos cada dia que disposem de molts debats, tertúlies, informacions... Collonades. Durant la dictadura, en el debat públic, no parlava de política ni el propi Franco. Aparentment no, però la gent, actualment, pateix la mateixa malaltia: parlar de política en públic és una cosa lletja, desagradable, poc decorosa. Es nota, jo ho note: ací al País Valencià, et miren de refiló quan dius que Carod possiblement va errar, però que el seu intent de diàleg és exemplar. Davant de votants i simpatitzants del PP o del PSOE, que en són molts, amb aquesta afirmació, tu ja ets un SOSPITÓS, un heretge, quan no alguna cosa pitjor. En tot cas, era d'esperar: amb la privatització d'empreses públiques, tenia que arribar un dia en què la política també fos privatitzada i, és clar, venuda a qui més diners té.

***

Per cert, via [s'illot](#), he trobat aquest enllaç: [Jo actuo](#), una pàgina web de trobada entre "ciutadans preocupats i empenyats pel grau de crispació existent en l'actualitat".